

Nummer passerar i revy

Norrbottnsmusiken

1 2 3 Ett – två – tre.

En föreställning på väg
av och med Margit Schiött
och Thomas Lundkvist
Från cirka 6 år

barn/föreställning

MOTVILLIGT MÅSTE JAG medge att det finns kultur eller konst använd i pedagogiskt syfte som är bra. Det mesta i genren är dock rent förfärligt och framför allt trist.

När upphovsmännen lyckas beror det också på att de pedagogfärdiga konstnärerna mer än allt annat ägnat sig åt lusten. Något som jag precis upplevt i en alldeles ny föreställning av och med Margit Schiött och Thomas Lundkvist.

Efter den framgångsrika *ABC Å D* om bokstäver och språk, som bland annat turnerat i Norrbotten de senaste åren, kan man nu se *Ett – två – tre*. I den litar Schiött och Lundkvist på att barn gillar mysterier, att nyfikenhet är medfött och förväntan en faktor att leka med. Av *Ett – två – tre* kan man

PÅ VÄG. Numren passerar i revy när Margit Schiött och Thomas Lundkvist vänder sig till den yngre publiken.

helt enkelt komma att bli nyfiken på det stora språk vi samlat under begreppet matematik. Inte minst för att allt är omgivet av musik, ljud och lekfulla sångtexter.

VIKTIGT FÖR FÖRESTÄLLNINGEN och att understryka är att Thomas Lundkvist och Margit Schiött inte är rädda för sin publik. Den är i stället en del av konstverket och under en stor del av föreställningens andra halva hämtas barn upp ur publiken för att utföra olika moment. Det kräver erfarenhet

och förmåga att finna sig i situationer som när fonden håller på att tippa eller ett barn glider av gungbrädan. Men tillsammans med ett stort lugn har Schiött och Lundkvist just det och över 30 års möten med en ung publik i skolmiljö har inneburit en genuin säkerhet i tilltalet.

Jag i min tur förundras över att åren varken inneburit stagnation eller leda. Med stor fantasirikedom angriper de istället entalen fram till tio.

Det blir en nummerrevy med stor variation där publiken inte har någon som helst aning om vad som ska komma nästa gång.

Blir det trolleri, saga eller konstiga instrument? Först efteråt vet vi vad vi hade kunnat fråga oss. Och även om en nioåring redan sett ett och annat makalöst på teve eller i datorerna så visar en föreställning som *Ett – två – tre* att än finns det en särskild magi i det som sker på riktigt i det fysiska rummet.

Det är något för alla som vill barn väl att ta fasta på.

Regine Nordström

Norrbottns kuriren 21 feb 2005